

Markedet og faae dem til at gaa som Penge, uden at det skulde væsentlig forandre og omdanne Pengeforholdene? Det er jo aldeles ikke muligt. Hvis man fik os til imorgen at tage Flintesten op og bilde Folk ind, at det var Guld og Sølv, og alle Menneſker kunde fylde deres Lommer med Flintesten, saa gad jeg nok vide, hvorledes det vilde indflyde paa Betalinger fra alle Sider. Hvorledes kan man tro, at en saa overvættets Benyttelse af Kreditmidler ikke skulde have den mest gennemgribende Indflydelse paa dette Spørgsmaal? Hvad der alſaa er ſket, er dette, at de Penge, ſom man havde givet Bedkommende, ere bleve til noget ganſte Andet end det, man havde lovet ham, dengang man gav ham det. Det er viſt nok, at Statens Embedsmænd have intet Retskrav, der er ingen Domſtol, ved hvilken de kunne gjøre deres Krav gjældende, det er naturligt, thi ellers ſkulde vi ikke ſtaa her og forhandle ſaa vidtſtlig om denne Sag; men der er et Billighedskrav, et Billighedskrav, ſom man forgjæves ſkal forſøge paa at benegte. Det er for alle Andre i Samfundet en ringe Sag forholdsviſ, om Pengene paa denne Maade forandres, thi Enhver er mere eller mindre indvillet i Produktionen og han ſætter ſine Priſer op i ſamme Forhold, ſom Pengenes Verdi forandres; men der er nogle ſaa, ſom ikke kunne gjøre det, det er dem, der tjene paa en faſt Løn, nota bene, tjene paa Livstid, det er Sagen, de kunne ikke paa denne Maade ſtrøve deres Priſer op, de ere nødte til at holde ſig til de Lønningsvilkkaar, paa hvilke de ere anſatte eller antagne, og der er det, Billigheden træder frem, der er der Spørgsmaal om, hvorvidt Staten kan være beſkjendtværende at negte at aabne ſine Dine for denne Forvansking af Forholdene, om den vedblivende kan ſige: Det, vi lovede Dig, da Du indtraadte i vor Tjeneste, var ſaa og ſaa meget, Navnet have vi bibeholdt, Sagen ſelv er derimod bleven en ganſte anden, men det vilde vi ikke tage noget Henſyn til! Det er derfor, mener jeg, aldeles ikke Dyrktidstillæg, der er Tale om, der er udelukkende Tale om at opretholde nogenlunde Betydningen af den Løn, ſom der i ſin Tid var de Bedkommende tilſikret, og derfor mener jeg, at Principet i den oprindelige Lov var det ene rette, nemlig, at alle Klaſſer af Embedsmænd maatte have denne Forhøiſe. Smidlertid lad os ile bort fra diſſe Aar. De vide, hvor mange Forandringer der ere foregaaede, hvilke Forſøg man har gjort paa at knytte diſſe Lønningsſtilleg til Produkternes Priſer, hvorledes man er kommen tilbage derfra igjen osv. osv., og lad os for Diebliffet blot holde os til de allerſidſte Aar. Lad mig da minde om, at der ved den Finantslov, ſom vi vedtog i Samlingen 1874—75, var givet et overordentlig tarveligt Lønningsſtilleg indtil 400 Kr. ſom Maximum

og for Gager eller Lønninger paa indtil 4,000 Kr. Landſtinget gif modſtræbende ind derpaa og vedtog det. Alledes i det næſte Aar forandredes Forholdet forſaavidt, at man nedſatte Maximum af Tillæget fra 400 til 300 Kr., derimod vedligeholdtes naturligviſ dette, at med Tillæget kunde ingen Gage ſtige op over 4,400 Kr. Landſtinget gif atter ind paa dette og vedtog det. Dernæſt gif der endel Aar, hvor det uforandret blev ſtaaende paa denne Maade, men forrige Aar paa engang blev Maximum 300 Kr., ſom virkelig var tarveligt, forandret til 240 Kr., men fremdeles vedligeholdtes dog den Beſtemmelse, at det var 4,400 Kr., ſom var den Grændſe, udover hvilken ingen Gage kunde forhøies ved Lønningsſtilleg. Men nu kommer man iaar og vil nedſætte ikke blot Beløbet, men hvad der er det Afgjørende, hvad der for mig er det principielle Spørgsmaal i denne Sag, man vil ſtryge Alles Ret eller Alles Billighedsfordring paa at faae nogetſomhelſt Tillæg, naar de have denne overmaade ſtore Løn 2,500 Kr.; den er nu Grændſen iſtedetfor 4,400 Kr. Man har ſagt ved denne Sags Behandling, at det gjaldt om for Diebliffet at tage Henſyn til det ganſte ſærlige Forhold, at man ikke maatte præjudicere de Lønningslove, man ventede i en nær Fremtid at faae gennemført. Jeg forſtaar det, jeg billiger det ikke, men jeg forſtaar det og kan derfor ogsaa, forſaavidt man enſidig og udelukkende vil lægge Vægt paa denne Opfattelse af Sagen, forſtaa, at man kunde ſige: Vi kunne umulig gaa ind paa den høitærede Finantsminſters Forſlag, det er et Præjudikat, ſom væſentlig vilde forrykke Stillingen, deri er jo paa engang optaget det Gamle igjen, at alle Klaſſer af Embedsmænd, dog med Undtagelse af Miniſtrene, ville faae Tillæg, og uagtet ſelve Tillæget er ſaa høit tarveligt, er det dog en Forøgelse af det Tillæg, ſom Landſtinget ſidſte Aar gif ind paa at bevilge. Det forſtaar jeg; men hvad jeg ikke forſtaar, og hvad jeg er overbevist om ikke kan forſtaas, og hvad jeg derfor ogsaa har et levende Haab om, at ſelv de, der for et Diebliff have kunnet ſtille ſig paa det Standpunkt, ved nærmere Overveiſe vilde komme til at ſe, at det ſtrider alſfor ſtærkt mod den ſunde Logik til, at det kan være værd at opretholde, det er det, at man da ikke ſer, at det Eneſte, der maatte gives for ikke at præjudicere Stillingen, var uforandret at vedtage det ſlette Forſlag fra iſſor. Derved bliver Sagen in statu quo. Derved kunde man ſige, at der ikke var ſket Noget, der i den ene eller den anden Retning kunde paaberaabes med Henſyn til Fremtiden; men der er ikke Noget, der mere kan præjudicere Stillingen end nu ved et Pennetrøg at ville vælte Principet fuldſtændig om og ville have, at man ſkal gaa ind